

maa have Spørgsmaalene mere sonderlemmebe, skøndt man vistnok aldrig maa komme til den Sonderlemmelse som i enkelte andre Lande, f. Ex. i Frankrig, hvor de ofte ere i høieste Grad vanskelige at besvare. Jeg synes, at her er valgt en Middelvei, som er hensigtsmæssig og god. Det næste Punkt, som jeg vil berøre, findes i § 230. Det er Bestemmelsen om, at ingen Anklaget maa kendes skyldig, medmindre 8 af Nævningerne have erklæret sig herfor. Jeg vil meget tilraade en Forandring heri. Genstemmigheden troer jeg ikke, at man kan gennemføre let; hvad der ligger imellem absolut Stemmeleerhed og Genstemmighed er vilkaarligt. Det, hvorpaa det i mine Tanker kommer an, naar man ikke tør gaae til Genstemmighed, som jeg ikke drifter mig til at tilraade, er at sørge for, at Overveielserne bliver grundig. Det er den største Fare, der kunde opstaae under vor forandrede Retspleie, at Nævningerne blive tilbøielige til hurtigt og letfindigt at afgive deres Kendelse. Det er en af de største Farer, der kunde være for at skade Tilliden til Institutionen og faae Nævningene til ikke at agte sig selv og deres Rald. Begynde de med hurtigt at affige deres Beslutninger og stundom at beklage dem senere, da er Institutionen rystet i sin Grundbold. Man maa nødvendig, jeg lægger den største Vægt derpaa, fremtvinge en stærkere Overveielse end den, der ligger i blot at stemme, naar 8 ere enige. Det er et af de Punkter, hvorom der i England har været Meningsforskjel, om man skulde bevare Genstemmighed eller ikke; men Alle have været enige om, at skulde den opheves, maatte man have et Middel for at tvinge Nævningerne til nøie at overveie. Naar man har været enig derom i dette Land, hvor Nævningerne ere saa vant til at udføre deres Rald og nøie kjende deres Pligter, da taler det meget stærkt for Bestemmelser i den Retning. Med den ærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et Par Ord om dette Punkt af et i 1852 udkommet værdifuldt Skrift af Forsytkhe: „Suriens Historie“. Han citerer Straffelovskommissionen, der har erklæret sig derom, og som blandt Andet siger: „At naar Nævningerne længe raadslaae, hører man ofte, at en af Parterne har en Ven blandt

Suriens Medlemmer, som forhalet Afgjøvelsen.“ Men tilføies der: „Paa den anden Side medfører Forbring paa Genstemmighed en meget stor Fordeel. I Tilfælde af Meningsforskjel fremkalder Forhandling. Det er ikke muligt for Surien, uden grundig Overveielse at tage sin Beslutning. Enhver Person, der ikke er enig, kan tvinge de andre 11 til roligt og fuldstændigt at overveie deres Mening paany.“ Saaledes udtaler Kommissionen sig, der er for Affkaffelsen af Genstemmighed, men vil bevare den som Middel til at holde Nævningerne sammen i en vis Tid, naar de ikke ere enige, nemlig 12 Timer. Forfatteren selv vil dog kun i civile Sager have Kommissionens Principer indførte, skøndt hans Grunde synes mig at tale for at affkaffe Genstemmighed ogsaa i kriminelle Sager; — men vel at mærke han fordrer selv i civile Sager, at der foreskrives et Middel til at tilveiebringe en nøie Overveielse af Sagen. I Frankrig er man gaaet den Vej, som her anbefales. Der har man snart fordret 10 Stemmer mod 2, snart 9 mod 3, snart 8 mod 4, snart 7 mod 5. Saaledes har man været efter de forskjellige Ansuelser, eftersom Surien til en given Tid har været stærk tilbøielig til at fritkende eller ikke. Det er en høist farlig Fremgangsmaade, der maa ryste Suriens Anseelse, at man saaledes ofte forandrer det, Loven har bestemt. Jeg troer, at Tilbøieligheden stadig vil være for den mildere Anskuelse, og derfor kan jeg trostigt gaae ind paa, at naar 7 mod 5 ere enige i Resultatet, skulde de kunne give en Dom for „skyldig“. Men jeg troer paa ingen Maade at kunne gaae ind paa, at de strax skulde kunne tage deres Beslutning, naar der ikke er Genstemmighed tilstede. Der maa være fastsat en begrændset Tid, og jeg finder det mindre vigtigt, om man sætter Tiden eens for alle Sager eller overlader det til Førstedommeren selv at bestemme den til f. Ex. 6 Timer eller kortere efter Sagens Vidtløftighed, idet de større Sager kunne kræve en modnere Overveielse end de smaa.

Kapitel 6 handler om Bevistet i Straffesager. Ved at gennemlæse dette har jeg paa den ene Side faaet Følelsen af, at der Intet af Betydning findes i selve Bevistreglerne, der